

Centrale Raad van Beroep

Uitspraak

98/6923 NABW

I. Ontstaan en loop van het geding

Namens appellant heeft mr. D.M. van Genderen, advocaat te Utrecht, op in een aanvullend beroepschrift aangegeven gronden hoger beroep ingesteld tegen de door de president van de Arrondissementsrechtbank te 's- Gravenhage op 4 augustus 1998 tussen partijen gewezen uitspraak, nummers AWB 98/5302 NABW en AWB 98/5303 NABW, waarnaar hierbij wordt verwezen.

Gedaagde heeft een verweerschrift ingediend.

Van de zijde van partijen zijn nadien nog nadere stukken ingezonden.

Het geding is behandeld ter zitting van de Raad op 16 mei 2000, waar appellant in persoon is verschenen, bijgestaan door mr. Van Genderen voornoemd als zijn raadsman, en waar gedaagde zich heeft doen vertegenwoordigen door D. Witteman, werkzaam bij de gemeente Noordwijkerhout.

II. Motivering

Aan de aangevallen uitspraak, waarin appellant als verzoeker en gedaagde als verweerder is aangeduid, ontleent de Raad de volgende feiten en omstandigheden:

“Aan verzoeker en mevrouw C is laatstelijk met ingang van 27 september 1996 een bijstandsuitkering toegekend. Naar aanleiding van een mededeling van verzoeker tijdens een hercontrolegesprek op 17 december 1997, dat hij voor f 15 000 zijn woonwagen had verkocht, heeft verweerder een nader onderzoek ingesteld.

Bij brief van 4 februari 1998 heeft verweerder verzoeker verzocht een door de koper ondertekende verklaring over te leggen, waaruit blijkt aan wie de woonwagen is verkocht en voor welk bedrag. Verzoeker heeft hierop gereageerd met een brief van 6 februari 1998, waarin hij uiteenzet hoe hij tot de verkoopsom van f 15 000 is gekomen. In deze brief heeft hij voorts vermeld dat de identiteit van de koper hem niet bekend is.

Verweerder heeft verzoeker in een schrijven van 26 februari 1998 medegedeeld, dat de in de brief van 6 februari 1998 door verzoeker afgelegde verklaring de gemeente niet voldoende in staat stelt te voldoen aan zijn onderzoeksplicht, neergelegd in art. 66 Abw. Verzoeker is een week de tijd gegeven om de gevraagde verklaring over te leggen. Bij brief van 3 maart 1998 heeft verzoekers advocaat aan verweerder meegedeeld dat verzoekers vrouw, verzoekers vader en D uit E getuige zijn geweest van de verkoop van de woonwagen.

Ook wordt mededeling gedaan van de omstandigheid dat de koop voor verzoeker uiteindelijk geen financieel voordeel heeft opgeleverd, omdat verzoeker de enveloppe met daarin het

bedrag van f 15 000 heeft verloren dan wel dat deze enveloppe van hem is ontvreemd. Verzoeker heeft hiervan aangifte gedaan bij het Politiekorps Hollands Midden.

Verweerder heeft in zijn vergadering van 10 maart 1998 besloten de uitkering van verzoeker en mevrouw C per 1 februari 1998 in te trekken. Bij brief van 20 maart 1998 heeft verweerder hiervan mededeling gedaan aan verzoeker en mevrouw C.

Bij brief van 26 maart 1998 is namens verzoeker een 'voorwaardelijke bezwaarschrift/verzoeker om heroverweging besluit' ingediend.

Daarbij is overgelegd een schriftelijke verklaring van F. te G., gedateerd 25 maart 1998, dat hij van verzoeker voor f 15 000 zijn (dubbele) woonwagen heeft gekocht, welke som op 1 december 1997 — de leveringsdatum — aan verzoeker is voldaan.'".

Appellant heeft vervolgens op 6 mei 1998 een verzoek om toepassing van art. 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) ingediend bij de president van de rechtbank, welk verzoek op 25 mei 1998 is afgewezen.

Bij besluit van 23 juni 1998 heeft gedaagde de bezwaren van appellant tegen de beëindiging van zijn uitkering ongegrond verklaard.

Appellant heeft tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank en tevens bij de president van de rechtbank een verzoek als bedoeld in art. 8:81 van de Awb ingediend. Bij de aangevallen uitspraak heeft de president met toepassing van art. 8:86 van de Awb het beroep ongegrond verklaard en het verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen. Kort samengevat is de president van oordeel dat de door appellant over de verkoop van zijn woonwagen overgelegde verklaringen niet geloofwaardig kunnen worden geacht en dat gedaagde terecht heeft geconcludeerd dat appellant verwijtbaar de informatieplicht heeft geschonden en dientengevolge het recht op bijstand niet kan worden vastgesteld.

Het hoger beroep van appellant is gericht tegen de beslissing van de president om het beroep tegen het besluit van 23 juni 1997 ongegrond te verklaren. Van de zijde van appellant is onder meer naar voren gebracht dat voorafgaand aan het beëindigingsbesluit geen opschortingsbesluit is afgegeven, zodat de bijstand niet op grond van art. 69, vierde lid, van de Algemene bijstandswet (Abw) kon worden beëindigd. Voorts is betoogd dat ten tijde van het bestreden besluit de grondslag aan intrekking van de uitkering op grond van art. 69, vierde lid, van de Abw was ontvallen, omdat op dat moment alle gevraagde informatie beschikbaar was, en dat dit artikel geen grond biedt voor beëindiging van de bijstand indien aan de juistheid van de verstrekte informatie wordt getwijfeld. Verder wordt bestreden dat de verstrekte informatie niet juist is.

De Raad overweegt het volgende.

Ingevolge art. 69, eerste lid, van de Algemene bijstandswet (Abw), zoals deze wet sedert 1 juli 1997 luidt, wordt — voorzover hier van belang — het recht op bijstand opgeschort indien de belanghebbende de voor de verlening van bijstand van belang zijnde gegevens of de gevorderde bewijsstukken niet, niet tijdig of niet volledig heeft verstrekt, dan wel indien de belanghebbende anderszins onvoldoende medewerking verleent aan het onderzoek en hem dit te verwijten valt.

In het vierde lid van art. 69 is bepaald dat, indien de belanghebbende in het geval als bedoeld in het eerste lid het verzuim niet herstelt binnen de daarvoor gestelde termijn, burgemeester en wethouders na het verstrijken van deze termijn het besluit tot toekenning van bijstand intrekken met ingang van de eerste dag waarover het recht op bijstand is opgeschort.

Het bestreden besluit, waarbij de beëindiging van de bijstandsuitkering van appellant is gehandhaafd, is evenals het besluit in primo gebaseerd op het bepaalde in art. 69, vierde lid, van de Abw.

Gedaagde heeft beslist overeenkomstig het advies van de commissie voor de beroep- en bezwaarschriften van 4 juni 1998 en voor de motivering van het besluit naar dit advies verwezen. In dit advies is allereerst overwogen dat, nu appellant de terecht van hem gevergd gegevens aanvankelijk niet binnen de gestelde termijnen heeft overgelegd, op goede gronden toepassing is gegeven aan art. 69 van de Abw. Aangezien de commissie van mening was dat tijdens de bezwaarfase uitgegaan diende te worden van het actuele moment, heeft zij zich vervolgens afgevraagd of het primaire besluit thans anders zou dienen uit te vallen. Die vraag heeft de commissie ontkennend beantwoord, waarbij blijkens het advies de na het verstrijken van de hersteltermijn beschikbaar gekomen gegevens, waaronder de verklaring van de koper en het door de sociale recherche op 4 mei 1998 hierover uitgebrachte rapport zijn betrokken.

In het verweerschrift is in dit verband opgemerkt dat bij de heroverweging van het primaire besluit in beginsel als uitgangspunt is genomen dat appellant wegens buiten hemzelf gelegen factoren niet in staat is geweest om de verlangde verklaring binnen de gestelde hersteltermijnen over te leggen, en dat appellant in verzuim is gebleven, nu de alsnog overgelegde verklaring van de koper als onwaarachtig is aangemerkt.

De Raad is van oordeel dat gedaagde, door bij de beantwoording van de vraag of het primaire besluit dient te worden gehandhaafd, mede betekenis toe te kennen aan de na ommekomst van de hersteltermijn beschikbaar gekomen verklaring van de koper, heeft miskend dat in het kader van de heroverweging van een besluit op grond van art. 69, vierde lid, van de Abw, uitsluitend ter beoordeling staat of de betrokkene heeft verzuimd binnen de daartoe gestelde hersteltermijn de bij het opschortingsbesluit gevraagde informatie te verstrekken alsmede of er dringende redenen aanwezig zijn om met toepassing van het vijfde lid van dat artikel geheel of gedeeltelijk van intrekking af te zien. Gedaagde heeft aldus blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting met betrekking tot het bepaalde in art. 69, vierde lid, van de Abw.

In het vorenstaande ligt tevens besloten dat de stelling van de gemachtigde van appellant dat de grondslag aan art. 69, vierde lid, is komen te ontvallen omdat ten tijde van het besluit op bezwaar alle gevraagde informatie beschikbaar was, evenmin doel treft, omdat ook in die opvatting ten onrechte wordt uitgegaan van de na de hersteltermijn alsnog verstrekte informatie. Ook de stelling dat voorafgaand aan het beëindigingsbesluit geen opschortingsbesluit als bedoeld in het eerste lid van art. 69 is afgegeven, kan de Raad niet als juist aanvaarden: gedaagdes aan appellant gezonden schrijven van 26 februari 1998 bevat een zodanig besluit alsmede de uitnodiging om het verzuim binnen een week te herstellen.

De Raad stelt vervolgens vast dat de bij het opschortingsbesluit van 26 februari 1998 gevraagde informatie niet tijdig is verstrekt maar dat gedaagde in het verweerschrift in hoger beroep uitdrukkelijk heeft gesteld dat bij de heroverweging tot uitgangspunt is genomen dat appellant als gevolg van 'buiten hemzelf gelegen factoren niet in staat is geweest om de verlangde verklaring binnen de gestelde hersteltermijn over te leggen'. Dat laatste brengt

echter naar het oordeel van de Raad mee dat gedaagde zijn beëindigingsbesluit niet kon handhaven met toepassing van art. 69, vierde lid, van de Awb.

In verband met het vorenstaande dient het bestreden besluit wegens strijd met de wet te worden vernietigd, en kan ook de aangevallen uitspraak, voorzover aangevochten, niet in stand blijven.

De Raad dient vervolgens te beoordelen of er aanleiding bestaat om met toepassing van art. 8:72, derde lid, van de Awb de rechtsgevolgen van het te vernietigen besluit geheel of gedeeltelijk in stand te laten. Daartoe overweegt de Raad het volgende.

De Raad stelt vast dat appellant in strijd met de ingeolge art. 65, eerste lid, van de Abw op hem rustende rechtsplicht gedaagde niet onverwijld heeft geïnformeerd over de verkoop van zijn woonwagen en over de met betrekking tot die transactie van belang zijnde gegevens, zoals de hoogte van de koopsom en de naam van de koper. Ook nadien heeft hij niet steeds tijdig voldaan aan het verzoek om nadere gegevens te overleggen.

Gezien de thans met betrekking tot de verkoop van de woonwagen van appellant beschikbare gegevens kan evenwel niet (meer) worden gezegd dat als gevolg van het feit dat appellant zijn informatieplicht niet onverwijld is nagekomen niet kan worden beoordeeld of hij nog recht heeft op bijstand.

Daartoe overweegt de Raad dat hij, gelet op de door appellant inmiddels overgelegde verklaringen van F. en van X. BV te Y., alsmede het rapport van de sociale recherche geen reden ziet om aan te nemen dat de koper van de woonwagen niet F is geweest. Gezien de over de waarde van de woonwagen en de kosten die zijn gemoeid met het verplaatsen daarvan beschikbare gegevens bestaat evenmin voldoende grond om eraan te twijfelen dat de woonwagen feitelijk is verkocht voor het in de verklaring van F vermelde bedrag van f 15 000. Er bestaat dan ook geen beletsel om het recht van appellant op voortzetting van de bijstand vast te stellen.

Gezien het voorgaande ziet de Raad geen aanleiding om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten. Gedaagde zal met inachtneming van het vorenstaande een nieuw besluit moeten nemen op het bezwaarschrift van appellant tegen het besluit van 10 maart 1998.

De Raad acht termen aanwezig om op grond van art. 8:75 van de Awb gedaagde te veroordelen in de proceskosten van appellant in beroep en in hoger beroep.

Deze kosten worden begroot op f 1420 voor in beroep en op f 1420 voor in hoger beroep verleende rechtsbijstand.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Vernietigt de aangevallen uitspraak, voorzover aangevochten;

Verklaart het inleidend beroep alsnog gegrond en vernietigt het bestreden besluit;

Bepaalt dat gedaagde een nieuw besluit op bezwaar neemt met inachtneming van deze uitspraak;

Veroordeelt gedaagde in de proceskosten van appellant tot een bedrag groot *f* 2840, te betalen door de gemeente Noordwijkerhout aan de griffier van de Raad;

Gelast de gemeente Noordwijkerhout aan appellant het in beroep gestorte recht van *f* 55 in beroep en *f* 160 in hoger beroep (totaal *f* 215) te vergoeden.

27 juni 2000